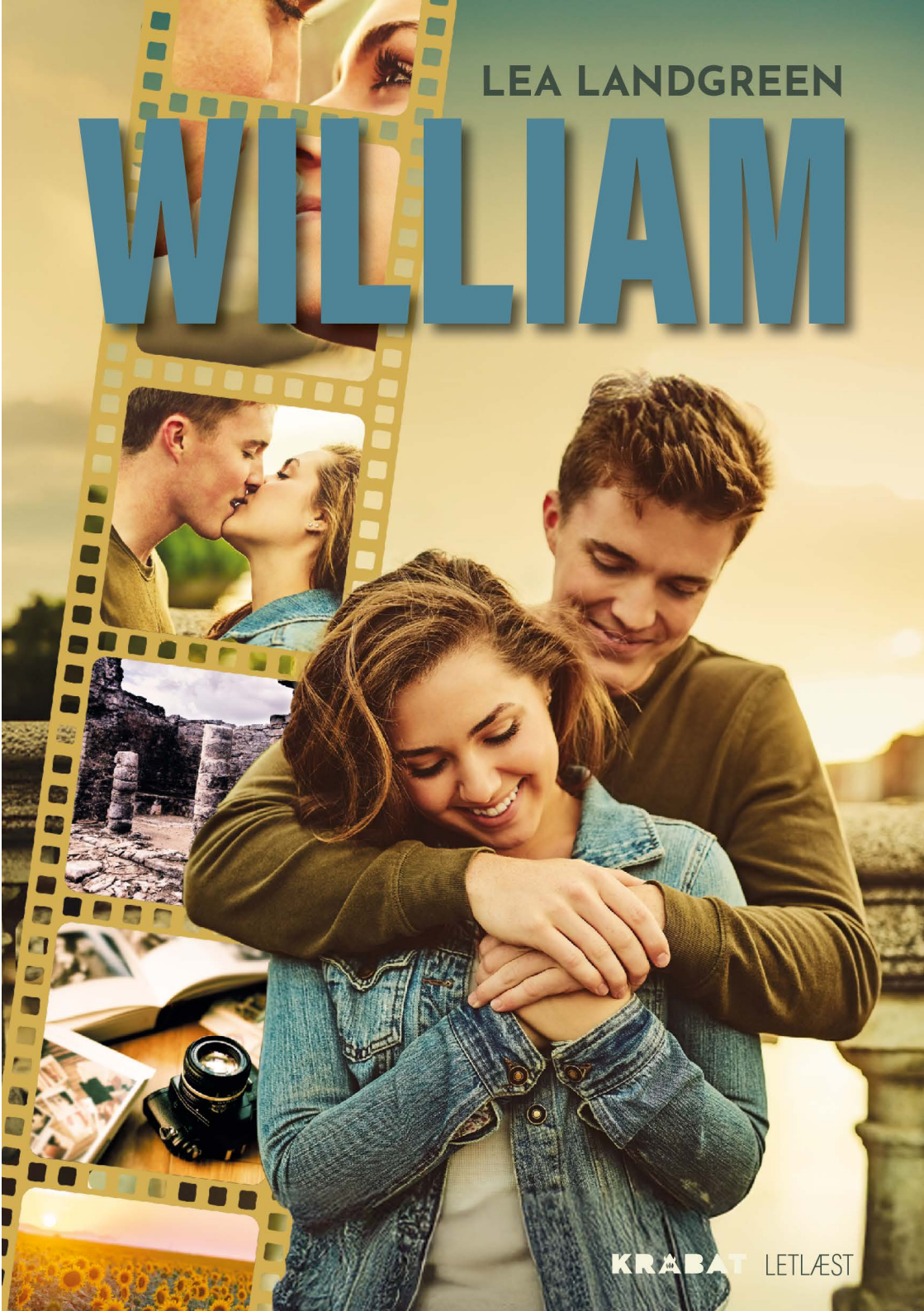

LEA LANDGREEN

WILLIAM

KRABAT LETLÆST

LEA LANDGREEN

WILLIAM

KRABAT LETLÆST

INDHOLD

VORES FØRSTE MØDE.....	9
LYVER.....	15
OVERRASKET.....	21
DEN GAMLE RUIN.....	29
HVEM ER HUN?	37
ALT ER KOLDT.....	47
LIGE HER.....	55

VORES FØRSTE MØDE

Jeg står på skolens parkeringsplads.

Her er tomt.

Ingen mennesker.

Alle holder weekend.

Jeg tager mit kamera frem.

Retter linsen mod den store, røde skole.

Skyder løs.

Klik, klik, klik.

Tjekker billederne på skærmen.

De er blevet gode.

Jeg går tre skridt baglæns med kameraet foran øjnene.

Ser slet ikke, at jeg rammer ind i nogen.

”Heeey,” lyder det højt bag mig.

”Uh,” gisper jeg forskrækket og vender mig om.

Han hedder William.

Jeg har set ham mange gange på skolen.

Men vi har aldrig talt sammen.
William ser alt for godt ud.
Og jeg er alt for genert til at tale med drenge.
Særligt drenge som William.
Drenge, som er populære.
Drenge, som altid er omgivet af smukke piger.
Og som spiller fodbold i bar overkrop.

Jeg kender faktisk ikke William særlig godt.
Faktisk kender jeg ham slet ikke.
Alligevel har jeg altid været temmelig vild med ham.
Men hvem er ikke det?

Williams hår er brunt.
Hans ene hånd glider igennem håret.
Det sidder perfekt.
Han smiler sødt til mig.
På en helt særlig måde.

”Øhm. Undskyld. Jeg så dig slet ikke,” siger jeg og
rømmer mig.

”Helt OK,” nikker han og smiler stadig.

”Jeg hedder Anna,” siger jeg og rækker hånden frem mod ham.

Han tager min hånd og trykker den blidt.

”William,” siger han med en blød og rolig stemme.

Jeg nikker. Det ved jeg godt.

William kommer et skridt tættere på.

Han dufter skønt.

”Hvad tager du billeder af?” spørger han og peger ned på mit kamera.

”Nåh ... altså ... bare skolen,” mumler jeg dumt.

”Af skolen? Hvorfor dog det?”

”Det er bare til et projekt.”

”Aaah. OK,” nikker William. ”Det lyder spændende.”

Jeg trækker på skuldrene.

”Tjoh. Det er vel lidt spændende.”

Jeg kan ikke stoppe med at smile. Jeg føler mig totalt dum.

Tænk, at min allerførste samtale med William skal handle om min skoleopgave.

Pinligt!

”Hvorfor skal du bruge billeder af skolen?”

William lyder interesseret. Det er ikke til at forstå.

”Jeg skal rundt i hele byen og tage billeder af forskellige bygninger.” Jeg ser ned på mit kamera.

”Men jeg er ved at løbe tør for ideer. Så nu tager jeg bare billeder af skolen.”

Jeg ser op og direkte ind i Williams lysebrune øjne.

Han smiler.

Jeg rødmer med det samme.

Mine kinder er brandvarme.

Mine håndflader er helt svedige.

Mine tanker flyver rundt.

”Må jeg se?” spørger William.

Jeg rækker kameraet til ham.

”Flotte billeder,” siger han.

”Tak.”

Jeg rødmer endnu mere. Hvis det overhovedet er muligt?

William tager sin mobil frem.

”Jeg tager også billeder. Men de er selvfølgelig slet ikke så gode som dine.”

William viser billederne på sin mobil.

”Wauw,” nikker jeg.

”Kan du lide dem?” Williams øjne lyser op.

”Ja, de er rigtig flotte. Har du taget billeder længe?”

”Tja. I nogle måneder. Men jeg bruger bare mobilen.”

”Du kan låne et kamera af skolen,” fortæller jeg.

”Nah.”

”Du er rigtig god,” nikker jeg.

”Tak,” siger William. ”Hvornår skal din skoleopgave være færdig?”

”Om to uger. Så jeg har travlt.”

Vi begynder at gå.

Den samme retning.

Selvom jeg skal den anden vej.

LYVER

”Hvor gammel er du?” spørger jeg og ser på William.

”16 år,” siger han og ser på mig. ”Dig?”

”Det er jeg også,” siger jeg hurtigt og lyver mig et år ældre.

Jeg ved ikke, hvorfor jeg gjorde det.

Selvom vores skole er temmelig stor, kan det jo godt være, at William kender alle fra sin årgang.

Eller måske bare alle pigerne fra hans årgang.

Måske ved han, at jeg står og lyver lige nu.

William stopper op.

Han ser på mig. Fra top til tå.

Jeg retter mig op. Står en smule på tær.

Mit brune hår er langt og bølget.

Heldigvis har min krop allerede runde former.

Det får mig til at se ældre ud.

De fleste af pigerne fra klassen er stadig ranglede og tynde.

William siger ikke noget.

Han smiler bare til mig og begynder at nynne en lille melodi.

Vi fortsætter med at gå.

”Har du nogensinde været ved den gamle ruin?”

spørger han.

”Øhm. Nej?”

William kigger igen på mig.

”Har du hørt om stedet?”

”Nææ,” siger jeg.

”Nåh? Jeg troede ellers, at alle fra skolen kendte til det sted?”

”Ikke mig.”

Der bliver stille imellem os.

Jeg kigger på William og håber ikke, at jeg nu har afsløret mig selv.

Afsløret, at jeg ikke går på hans årgang.

Williams hår skinner i solen.

Hans ben er lange.

Han virker rolig.

Han stråler af selvsikkerhed.

Det virker underligt, men det er, som om vi allerede kender hinanden.

Som om jeg altid har kendt ham.

Jeg prøver at virke lige så rolig som ham.

Prøver at være smart.

Sej.

Selvsikker.

Men heller ikke for meget.

Ikke på en snobbet måde.

”Meen ... hvad er det for et sted?” spørger jeg nysgerrigt.

”Jeg kan vise dig det,” nikker William til mig. ”Altså hvis du har lyst?”

”Ja! Selvfølgelig har jeg lyst. Jeg har tid lige nu!” siger jeg alt for ivrigt.

William smiler og griner.

Jeg griner også.

”Øhm,” siger han. ”Jeg mente altså ikke i dag.”

”Nå nej, selvfølgelig ikke.” Jeg nikker og ser ned i jorden.

Der bliver igen stille imellem os.

En gang imellem kigger vi på hinanden.

Så smiler vi. Men uden at sige noget.

”Såh? Hvornår kan du vise mig ruinen?”

William tager sin mobil frem.

”Skal lige tjekke mit skema. Fodbold, du ved.”

Jeg nikker.

”Jeg har tid i morgen aften. Vi kan mødes foran skolen klokken otte og følges?”

”Aftale,” siger jeg hurtigt.

”Jeg skal videre nu.” William puffer let til mig og smiler. ”Vi ses, Anna.”

Williams ene hånd glider igennem håret.

Det sidder stadig helt perfekt.

Han er bare så dejlig.

”Ja, vi ses.”

William begynder at gå.

Jeg bliver stående.

Jeg kan ikke lade være med at se efter ham.

Og jeg smiler som aldrig før.

LEA LANDGREEN

Lea Landgreen (f. 1991) skriver bøger og noveller indenfor genrerne: børnegysere, romance og eventyrfortællinger. Leas interesse er at skrive om følelser, ungdomslivet og tilværelsen - gerne centreret omkring *den helt store kærlighed.*